

Sygn. akt III AUa 1342/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Rodak

Sędziowie: SSA Beata Michalska (spr.)

del. SSO Agnieszka Olejniczak – Kosiara

Protokolant: Stażysta Aleksandra Białecka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 września 2017 r. w Ł.

sprawy **M. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł.**

o ponowne ustalenie prawa do emerytury

na skutek apelacji M. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 26 lipca 2016 r. sygn. akt VIII U 1785/15

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1342/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 lipca 2016r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie M. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. z dnia 19 maja 2015 r. odmawiającej mu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w oparciu o art.184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t.: Dz.U. z 2017r., poz.1383) z uwagi na nieudowodnienie wymaganego okresu 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Rozstrzygnięcie zapadło w następującym stanie faktycznym:

M. W., ur. (...), nie jest członkiem OFE, w dniu 10 lutego 2015r. złożył wniosek o przyznanie emerytury. Ogólny staż ubezpieczeniowy na dzień 1 stycznia 1999r. wyniósł 27 lat, 11 miesięcy i 2 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

W okresie od 1 października 1970r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Z., którego następcą prawnym jest Miejskie Przedsiębiorstwo (...) w Z.. Początkowo pracował w tym przedsiębiorstwie jako uczeń razem z mechanikiem. Po 3 latach - po egzaminie przeprowadzonym w zakładzie został mechanikiem samochodowym. W okresie tego zatrudnienia zajmował się remontami komunalnych samochodów ciężarowych typu: śmieciarki, samochody asenizacyjne, piaskarki, zamiatarki, naprawą mostów, skrzyń biegów i silników, wymianą oleju. Część tych prac wykonywał w kanałach, a część, w tym naprawy skrzyni biegów, mostów tylnych, poza kanałem. Naprawiał także samochody w warsztatach mechanicznych. Były tam wydzielone stanowiska naprawcze na wolnym powietrzu,

dokonywał również napraw na ulicy. Zdarzało się również, że wnioskodawca cały dzień naprawiał w kanale koparki, nawet przez około tydzień.

Decyzją z dnia 23 lutego 2015r. ZUS odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury, ponieważ nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. W dniu 30 kwietnia 2015r. wnioskodawca ponownie wystąpił o przyznanie prawa do emerytury, powołując świadków – pracowników Przedsiębiorstwa (...) w Z. (później Miejskiego Przedsiębiorstwa (...)), którzy potwierdzić mieli charakter jego zatrudnienia w tym zakładzie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach ZUS oraz akt osobowych wnioskodawcy oraz oparł się na spójnych zeznaniach świadków, korespondujących z dokumentacją oraz częściowo na przesłuchaniu wnioskodawcy.

W uzasadnieniu przywołano w pierwszej kolejności art.114 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ponieważ zaskarżona decyzja jest kolejną odmawiającą prawa do tego samego świadczenia. Po prawomocnej decyzji z 23 lutego 2015r. wnioskodawca załączył do nowego wniosku nowe dowody w postaci zeznań świadków, co uzasadniało ponowne badanie przesłanek do emerytury.

Odwołanie uznano za niezasadne na podstawie art.184 ust.1 i 2 oraz art.32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przytoczono też § 3 i 4 rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 z późn. zm). Analiza treści wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., wskazuje, że do prac w warunkach szczególnych należą wymienione w dziale XIV pkt 16 prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych. Stosownie zaś do treści § 2 ust.1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest - w myśl § 2 ust. 2 - świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska (w tym przypadku mechanik samochodowy), a tylko rodzaj powierzonych mu pracy.

Ustalenia Sądu dokonane w przedmiotowej sprawie wykazały, że tylko część zadań, które w spornym okresie wykonywał wnioskodawca mieści się we wskazanej powyżej kategorii prac w warunkach szczególnych. Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd nie dał wiary twierdzeniom wnioskodawcy, że praca przez niego wykonywana w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Z. była pracą świadczoną w warunkach szczególnych, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Przeczy bowiem temu przyznane przez M. W. już w odwołaniu stwierdzenie, że jego praca polegała na obsłudze i naprawie samochodów ciężarowych i świadczona była zazwyczaj w kanale. Z przesłuchania wnioskodawcy wprost wynika z kolei, co zresztą potwierdzili świadkowie, że część napraw samochodów ciężarowych (np. skrzyni biegów, mostów tylnych) odbywała się także poza kanałem, w warsztatach mechanicznych. Brak jest wobec powyższego jakichkolwiek dowodów na to, że odwołujący pracował wyłącznie w kanałach remontowych, co mogłoby uzasadniać zakwalifikowanie jego pracy przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych do prac określonych w dziale XIV wykazie A poz. 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Wskazać w tym miejscu należy, że zgodnie z art. 6 k.c. to na wnioskodawcy spoczywał ciężar dowodowy w niniejszej sprawie. Oparcie polskiej procedury cywilnej na zasadzie kontradyktoryjności jedynie w wyjątkowych przypadkach dozwala Sądowi na podjęcie czynności mających na celu pobudzenie inicyjatywy stron, a zasadą w tym zakresie jest samodzielne dążenie uczestników postępowania do wykazania prawdziwości podnoszonych twierdzeń. Jeżeli twierdzenie istotne dla rozstrzygnięcia nie zostanie udowodnione, to o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy

decyduje rozkład ciężaru dowodu. Zatem strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków niedopełnienia swoich obowiązków w tym zakresie. Wnioskodawca nie przedstawił w toku sprawy żadnych dowodów, które by świadczyły o tym, że praca którą wykonywał w spornym okresie w charakterze mechanika samochodowego była pracą wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu w kanałach remontowych. Powyższy fakt nie wynika także z dokumentacji osobowej istniejącego jeszcze zakładu pracy ani z pisemnego oświadczenia tego zakładu (k. 35). W rezultacie z zebranego materiału dowodowego wynika jasno, iż wnioskodawca w spornym okresie nie wykonywał stale, w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy czynności określonych w dziale XIV, poz. 16 wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., określającego prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Ze względu na nieprzepracowanie wymaganego ustawowo okresu 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze emerytura wnioskodawcy nie przysługuje i dlatego Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 KPC oddalił odwołanie.

Apelację od wyroku wniósł odwołujący się, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu obrazę przepisów prawa materialnego § 2 ust 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez uznanie, że cytowany przepis przewiduje w sposób kategoryczny, iż pracownik winien stale i w pełnym wymiarze czasu przebywać na stanowisku określonym w załączniku do rozporządzenia, gdzie jest wykonywana praca w szczególnych warunkach, podczas gdy charakteru pracy wykonywanej w takich warunkach nie odbiera zatrudnieniu wnioskodawcy praca wykonywana także poza kanałami napraw.

W uzasadnieniu swojego stanowiska przywołał wyrok Sądu Najwyższego z 18 marca 2014r., II UK 392/13, gdzie wskazano, że co prawda stanowisko pracy pracownika zatrudnionego w warunkach szczególnych znajduje się w / omawianym przypadku w kanale/, ale może on wykonywać równocześnie inne prace pod warunkiem, że stanowią one integralną część większej całości dającej się zakwalifikować pod określoną pozycję załącznika do cyt. wyżej rozporządzenia Rady Ministrów. Drugie odstępstwo od kategorycznego rozumienia treści omawianego przepisu jest wtedy, kiedy czynności wykonywane w warunkach nienarządzających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia mają charakter incydentalny, krótkotrwały i uboczny.

Zdaniem apelującego, w sprawie jest bezsporne, że w całym wymienionym okresie zatrudnienia wnioskodawca, jako mechanik samochodowy, zajmował się remontami komunalnych samochodów ciężarowych, przy czym prace te świadczył w zasadniczej części w kanałach samochodowych, a niektóre czynności takie jak: naprawy skrzyni biegów, czy tylnych mostów wykonywał w warsztacie. Warsztat znajdował się w tym samym pomieszczeniu co kanał i wnioskodawca po wymontowaniu części samochodowej niektórych czynności dokonywał poza warszatem. Powyższe czynności były ściśle powiązane jednym procesem pracy i wynikały z zakresu obowiązków wnioskodawcy. Takie wykonywanie obowiązków związanych ze świadczoną pracą potwierdzili sam wnioskodawca oraz zgłoszeni przez niego świadkowie. Taki jednorodny charakter świadczonej pracy uzasadnia tezę, iż praca wykonywana czasami poza kanałem była także pracą świadczoną w warunkach szczególnych powodujących uprawnienia wnioskodawcy do wcześniejszej emerytury. Wszystkie wykonywane przez wnioskodawcę prace oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, a zasadnicza część pracy świadczonej przez wnioskodawcę odbywała się w kanale.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury z tytułu pracy świadczonej w szczególnych warunkach oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna. Wyrok Sądu Okręgowego jest prawidłowy, oparty na właściwych ustaleniach faktycznych i prawidłowej ocenie dowodów oraz prawie materialnym.

Zgodnie z art.387§2¹ KPC, jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego ani nie zmienił ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, a w apelacji nie zgłoszono zarzutów dotyczących tych ustaleń, uzasadnienie wyroku może zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W niniejszej sprawie apelujący nie zgłosił zarzutów naruszenia prawa procesowego, jak też Sąd Apelacyjny nie przeprowadził postępowania dowodowego i nie widzi potrzeby zmian poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych. Dlatego tylko dla porządku można wskazać ,że Sąd Okręgowy w oparciu o kopię akt osobowych, stanowisko pracodawcy - Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) w Z., jako następcy prawnego (...) Przedsiębiorstwa (...) w Z., oraz zeznań 3 świadków i wnioskodawcy ustalił bezspornie, że odwołujący się pracował w (...) w Z. na stanowisku mechanika samochodowego w okresie od 1 października 1970r. do 7 lipca 1983r., od 7 października 1983r. do 30 kwietnia 1992r. oraz od 1 maja 1992r. do nadal. Pracodawca odmówił wydania świadectwa pracy w szczególnych warunkach, ponieważ zatrudnienie wnioskodawcy na stanowisku mechanika samochodowego nie uprawnia do wystawienia takiego dokumentu (pismo pracodawcy na k.35 akt sprawy). Zgodnie z treścią umowy o pracę z 1 maja 1992r. i angaży z lat 1992-1998 wnioskodawca pracował na stanowisku mechanika samochodowego w warsztacie. Również zaświadczenie lekarskie z 27 lutego 1998r. wskazuje na zdolność do pracy na stanowisku mechanika samochodowego.

Przewidziane w art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t.: Dz.U. z 2017r., poz.1383) prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym niż powszechnie przyjęty stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 cyt. ustawy emerytalnej, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób ścisły i gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo. Zgodnie z treścią art. 184 cyt. wyżej ustawy, ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 r., przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy, tj. po ukończeniu 60 lat, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy – na dzień 1 stycznia 1999 r. osiągnął okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) – 15 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy, to jest 25 lat. W myśl § 2 ww. rozporządzenia, którego naruszenie zarzucono w apelacji, okresy pracy uzasadniające prawo do wcześniejszego świadczenia emerytalnego to okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywana jest stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

W niniejszej sprawie przesłanką warunkującą nabycie prawa do wcześniejszej emerytury było udowodnienie co najmniej 15 lat pracy wykonywanej w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, ponieważ organ rentowy w zaskarżonej decyzji nie uwzględnił żadnego okresu takiej pracy.

Chybione są zarzuty apelacji co do błędnej interpretacji cyt. § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. przez wadliwe uznanie , że przepis ten wymaga, aby pracownik stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przebywał na stanowisku określonym w załączniku do rozporządzenia , podczas gdy charakteru pracy wykonywanej w takich warunkach nie odbiera zatrudnieniu wnioskodawcy praca wykonywana także poza kanałami napraw, gdy jest związana z procesem pracy. Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował powołany przepis do spornego stanu faktycznego. Z niekwestionowanych przez apelującego ustaleń faktycznych wynika ,że wnioskodawca w całym okresie wskazanego wyżej zatrudnienia na stanowisku mechanika samochodowego w warsztacie zajmował się remontami samochodów ciężarowych i część tych prac wykonywał w kanałach , część w warsztacie , na wolnym powietrzu, a nawet usuwał awarie w terenie. Do napraw wykonywanych poza kanałami należały naprawy skrzyń biegów, mostów tylnych. Z zeznań świadka G. O. wynika, że w warsztacie były 3 kanały oraz około 10-12 pracowników. Już samo porównanie liczby pracowników do liczby kanałów wskazuje na prawidłowość ustaleń Sądu I instancji, że wnioskodawca mógł wykonywać tylko część prac przy naprawie pojazdów z poziomych kanałów, a część w warsztacie, na zewnątrz oraz w terenie. Nie ma przy tym żadnych dowodów na potwierdzenie tezy apelacji, aby prace przy naprawach pojazdów wykonywane z poziomu zero, czy na zewnątrz warsztatu można było uznać za marginalne albo ściśle związane z pracami w kanałach remontowych. Były to bowiem równoważne prace naprawcze wykonywane

przez wnioskodawcę w zależności od potrzeb (zeznania świadka H. B.) albo z poziomu kanału remontowego, albo na terenie warsztatu, na zewnątrz oraz przy usuwaniu awarii w terenie. Jednocześnie prace poza kanałami remontowymi były wykonywane w warunkach, które nie są porównywalne do warunków panujących w kanałach remontowych i tym samym nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika w stopniu powodującym szybsze zużycie organizmu. Stąd powołane w apelacji orzeczenie Sądu Najwyższego z 18 marca 2014r., II UK 392/13 nie odnosi się do ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego. W uzasadnieniu powołanego wyroku Sąd Najwyższy zwrócił uwagę na fakt, że w judykaturze nie jest sporne, iż nie jest dopuszczalne uwzględnianie przy ustaleniu okresów pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, to jednak od tej reguły istnieją odstępstwa. Pierwsze z nich dotyczy sytuacji, kiedy inne równocześnie wykonywane prace stanowią integralną część (immanentną cechę) większej całości dającej się zakwalifikować pod określoną pozycję załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia z dnia 7 lutego 1983 r. (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 62/07, dnia 5 maja 2009 r., I UK 4/09, oraz z dnia 11 marca 2009 r., II UK 243/08). Drugie odstępstwo dotyczy przypadków, kiedy czynności wykonywane w warunkach nienarządzających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia mają charakter incydentalny, krótkotrwały, uboczny (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07 i z dnia 12 kwietnia 2012 r., II UK 233/11). W okolicznościach sprawy, na gruncie której zapadł ww. wyrok, strona wykonywała różne prace, w tym prace w kanałach remontowych i przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników, ale podlegające zaliczeniu do prac w szczególnych warunkach, o których mowa w poz. 14 i 16, działu XIV, wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. oraz wykonywała pracę brygadzysty obejmującą czynności immanentnie związane z pracą mechanika w kanałach remontowych. Z tego względu w tamtej sprawie strona wykonując obowiązki pracownicze, była stale narażona na szkodliwe dla zdrowia czynniki, prowadzące do obniżenia wydolności organizmu, co jest podstawową przesłanką obniżenia wieku emerytalnego . W niniejszej sprawie ustalony stan faktyczny nie daje podstaw do przyjęcia, aby w ramach dobowego wymiaru czasu pracy wnioskodawca, obok pracy w kanałach remontowych, wykonywał inne prace na stanowiskach zaliczonych do prac w szczególnych warunkach. Przeciwnie, niekwestionowane ustalenia Sądu Okręgowego prowadzą do wniosku, że w okresie spornego zatrudnienia na stanowisku mechanika samochodowego wnioskodawca wykonywał szereg równoważnych prac naprawczych w zależności od potrzeb z poziomu kanału remontowego, na terenie warsztatu, na zewnątrz oraz przy usuwaniu awarii w terenie. Na okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wykonywanego w pełnym wymiarze czasu pracy mogą składać się prace wymienione pod kilkoma pozycjami wykazu A, jeżeli obowiązki pracownicze ubezpieczonego obejmowały czynności różnych rodzajów (typów) według klasyfikacji przyjętej w tym wykazie. (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 3 września 2013r., I UK 72/13, Legalis nr 830638).

W rezultacie w ocenie Sądu Apelacyjnego , powyższy okres trafnie nie został zaliczony do okresu pracy w warunkach szczególnych, gdyż odwołujący nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zatrudnienia mechanika wyłącznie w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze w wykazie A dziale XIV „ prace różne” poz. 16.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, a Sąd Apelacyjny w Łodzi podziela to stanowisko, że z przywileju przejścia na emeryturę w niższym wieku emerytalnym, przysługującego pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą korzystać wyłącznie pracownicy, którzy byli rzeczywiście zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szkodliwych warunkach pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97, OSNP 1998/21/638; 21 listopada 2001r., II UKN 598/00, OSNP 2003/17/419; 4 czerwca 2008 r., II UK 306/07, Lex nr 494129). Nadto w wyroku z dnia 21 listopada 2001r., II UKN 598/00, Sąd Najwyższy podkreślił, że o uprawnieniu do emerytury na podstawie § 2 cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r , decyduje łączne spełnienie przez pracownika wszystkich warunków określonych w tym przepisie, a nie jego przekonanie, że charakter lub warunki pracy wystarczają do uznania jej za wykonywaną w szczególnych warunkach. Reasumując, ubezpieczony nie wykazał, że w spornym okresie swego zatrudnienia wykonywał pracę w warunkach szczególnych,

tym samym nie udowodnił 15 – letniego okresu takiej pracy i nie spełnił warunku do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji swojego wyroku.